

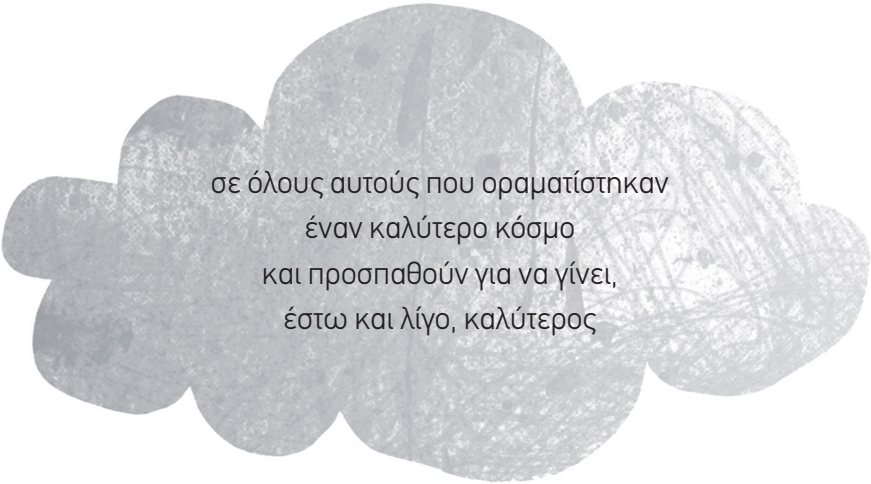
Αγγελική Δαρλάση

ΤΟ ΠΑΛΙΟΠΑΙΔΟ

Εικονογράφηση
Ίρις Σαμαρτζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

σε όλους αυτούς που οραματίστηκαν
έναν καλύτερο κόσμο
και προσπαθούν για να γίνει,
έστω και λίγο, καλύτερος

«Φτώχεια δεν είναι μόνο
η έλλειψη τροφής και στέγης.
Φτώχεια είναι το να αισθάνεσαι
Κανένας,
το να στερείσαι ταυτότητας».

Θα σας πω, λοιπόν, την ιστορία ενός παιδιού συνηθισμένου σαν όλα τα παιδιά· ενός παιδιού ξεχωριστού, όπως ξεχωριστό είναι κάθε παιδί.

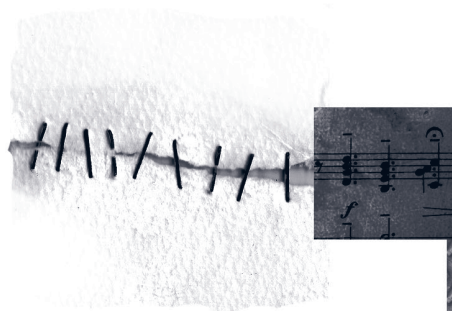
Όπως συχνά συμβαίνει, αν κι όχι πάντα, εκείνο το παιδί είχε δυο πόδια, δυο χέρια κι ένα κεφάλι όλο μπούκλες· λες κι ένα σύννεφο είχε αποφασίσει να κάθεται μόνιμα στο κεφάλι του – μόνο που θα πρέπει να φανταστείτε ένα σύννεφο μαύρο, αφού τα μαλλιά του ήταν κατάμαυρα. Μαύρα, σαν κάρβουνα, ήταν και τα μάτια του.

Είχε έναν πατέρα που έλειπε συνέχεια ψάχνοντας δουλειά και, όταν έβρισκε δουλειά, έλειπε επειδή δούλευε πολύ. Είχε μια μητέρα που ήταν άρρωστη κι έμοιαζε με κέρινη κούκλα· κι όπως οι κούκλες, έτσι κι εκείνη δε μιλούσε –

όχι πολύ, τουλάχιστον. Όμως κάποιες φορές σιγοτραγουδούσε... όμορφα, πολύ όμορφα παρά την αδυναμία της. Τότε τα μάτια της χαμογελούσαν και τα μαύρα μάτια του παιδιού άστραφταν σαν κρυσταλλάκια.

Έτσι μεγάλωνε εκείνο το παιδί. Με κάποια τραγούδια, με λίγο φαΐ, λιγοστά λόγια κι ελάχιστα χάρδια και φιλιά – είναι που με τα λόγια και τα χάρδια μεγαλώνουν καλύτερα τα παιδιά και παρηγοριούνται οι μεγάλοι.

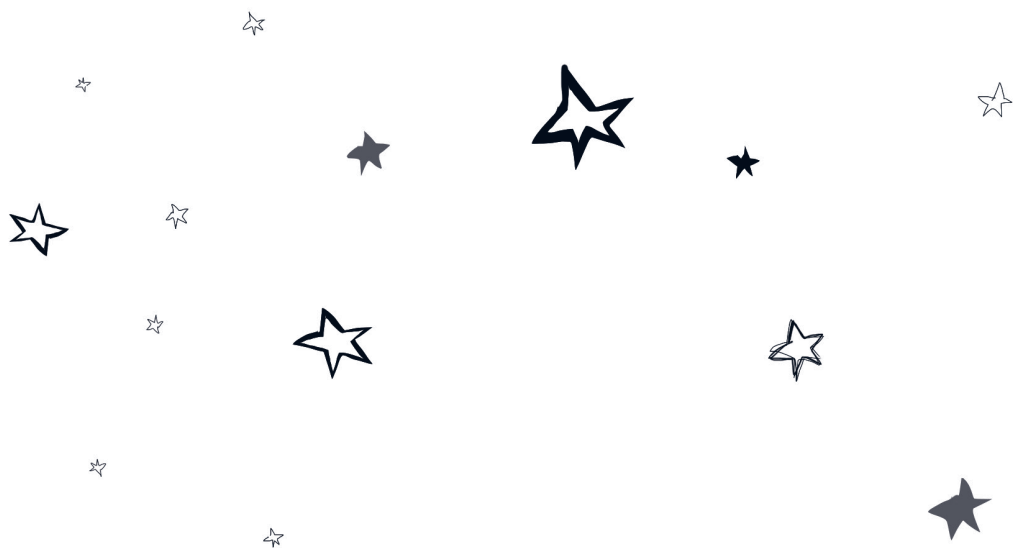

Φορούσε ένα παλιό παντελόνι που του έπεφτε κοντό, μια παλιά μπλούζα που του έπεφτε στενή και τις κρύες χειμωνιάτικες ημέρες ένα γκρίζο παλτό που του έπεφτε μεγάλο.

«Να το θυμάσαι, καρδούλα μου! Όταν αυτό το παλτό θα σου κάνει, θα πει πως ήρθε η ώρα να φύγεις από δω και να γίνεις κι εσύ... Κάποιος. Κι ευτυχισμένος!» του έλεγε η μάνα του βλέποντάς τον με εκείνο το τεράστιο, δανεικό ρούχο να τον βαραίνει.

Το παιδί, ντυμένο την γκρίζα θλίψη του παλτού του, κουνούσε το συννεφένιο κεφάλι του κι αναρωτιόταν: Πού θα μπορούσε να πάει κάποιος τόσο φτωχός όπως εκείνος; Πώς θα μπορούσε να γίνει... κάποιος; Πώς θα μπορούσε να είναι ποτέ ευτυχισμένος;

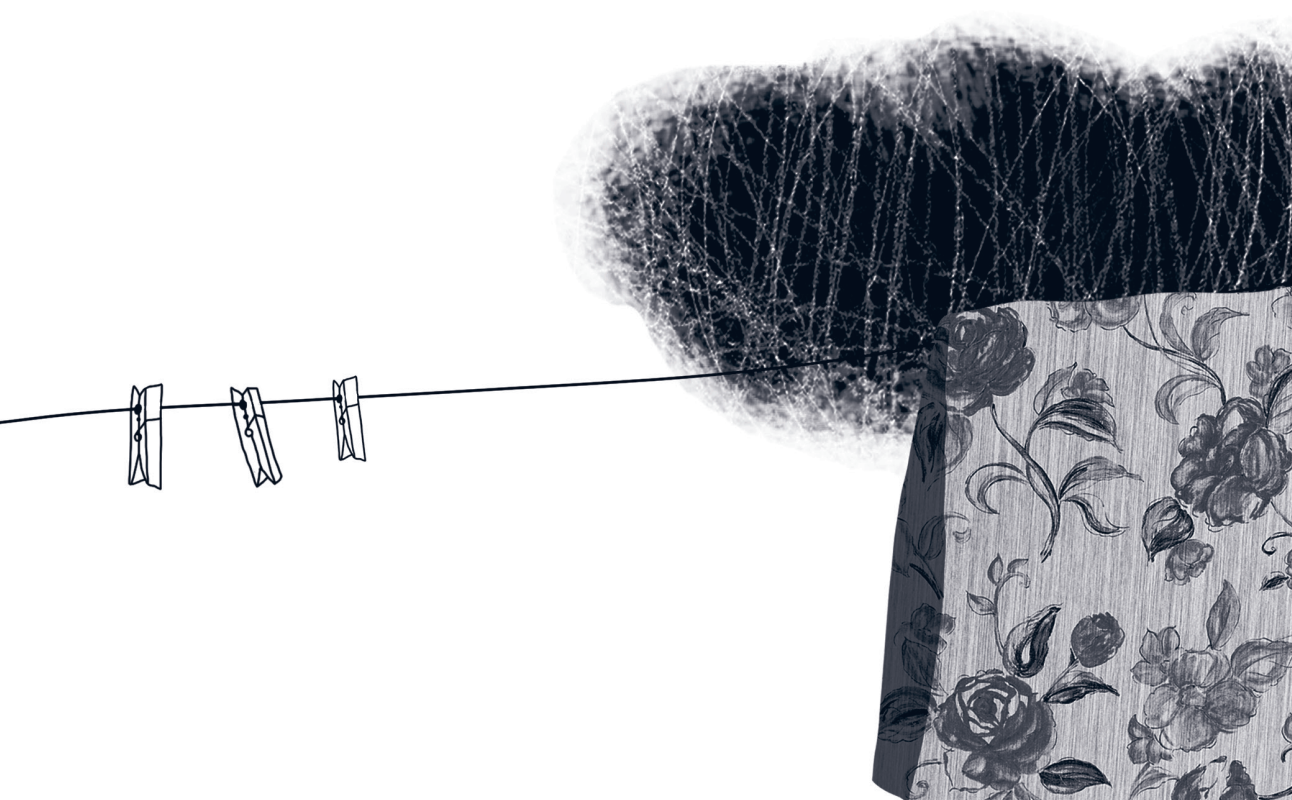

Έβγαινε έξω από το σπίτι, σήκωνε τα μάτια του στον ουρανό, κοιτούσε τα άστρα και συνέχιζε ν' αναρωτιέται – λες και περίμενε από εκείνα να του απαντήσουν.

Μόνο όταν θα μου μιλήσουν τα άστρα... Τότε ναι! Τότε θα σημαίνει πως μπορώ να είμαι κι εγώ ευτυχισμένος, σκεφτόταν το παιδί κι ήταν οι σκέψεις εκείνες το μυστικό κι η προσευχή του.

Όπως βέβαια συνήθως συμβαίνει με τα παιδιά, έτσι κι εκείνο είχε ένα όνομα δικό του. Το παράδοξο είναι ότι κανείς δε φαινόταν να το γνωρίζει ή, κι αν κάποτε το γνώριζε, το είχε πλέον ξεχάσει.

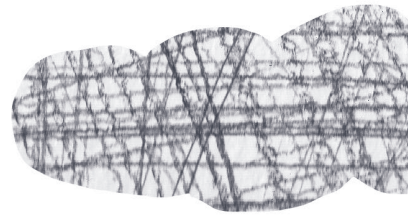

Όλοι το ήξεραν ως το «Παλιόπαιδο». Επειδή μια φορά που πεινούσε πολύ είχε κλέψει ένα καρβέλι από τον φούρνο και μια άλλη φορά που κρύωνε πολύ ένα ζευγάρι κάλτσες που στέγνωναν στα σκοινιά κάποιας μπουγάδας. Επειδή καμιά φορά εξαντλημένο το έπαιρνε ο ύπνος στα σκαλοπάτια των σπιτιών. Επειδή πολλές φορές έπαιζε με τα παρατημένα παιχνίδια των άλλων παιδιών κι εκείνα νόμιζαν πως τους τα είχε κλέψει. Επειδή στο σχολείο είχε όλο κι όλο ένα τετράδιο κι ένα μολύβι.

Όλοι το φώναζαν το Παλιόπαιδο. Ίσως επειδή ήταν το πιο φτωχό και το πιο θλιμμένο από πολλά φτωχά και θλιμμένα παιδιά.

Γιατί, εννοείται, δεν ήταν το μόνο... Υπήρχαν κι άλλα παιδιά σαν εκείνο στα μέρη του. Συνέβαινε, λοιπόν, κάποιες φορές να βρίσκονται πολλά μαζί και να φτιάχνουν συμμορίες – ίσως ήταν ο τρόπος τους να διασκεδάζουν τη θλίψη τους και ν' αντιμετωπίζουν τη φτώχεια τους. Κάποιες συμμορίες ήταν, λίγο ή και πολύ ακόμη, επικίνδυνες· λήστευαν ανθρώπους που ήταν λιγότερο φτωχοί, και πιθανότατα λιγότερο θλιμμένοι, από εκείνα τα παιδιά.

Μια μέρα ηλιόλουστη, δύο από τις συμμορίες έπαιζαν ποδόσφαιρο σε μια αλάνα. Το Παλιόπαιδο στεκόταν σε μian άκρη και παρακολουθούσε.

Τότε ένα μεγαλύτερό του αγόρι το πλησίασε. Το κοίταξε πρώτα καλά καλά και μετά με ύφος αδιάφορο ρώτησε:

«Πώς σε λένε, πιτσιρικά;»

Το Παλιόπαιδο χωρίς δεύτερη σκέψη απάντησε:

«Όλοι με φωνάζουν Παλιόπαιδο».

Το μεγαλύτερο αγόρι χαμογέλασε. Του άρεσε που ο πιτσιρικάς έδειχνε να είναι θαρραλέος.

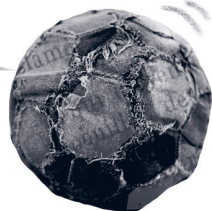

«Εμένα με λένε Ραούλ. Αλλά όλοι με φωνάζουν Τίγρη» είπε πολύ σοβαρά.

«Κι εγώ πώς θα σε λέω;» ρώτησε με θράσος το Παλιόπαιδο.

«Αν μπεις στη συμμορία μας, θα με φωνάζεις κι εσύ Τίγρη» απάντησε ο άλλος με νόημα. Κι αμέσως μετά συμπλήρωσε: «Και θα είσαι ο προστατευόμενός μου».

Το Παλιόπαιδο σκέφτηκε για λίγο... Του άρεσε που ο Ραούλ έδειχνε δυνατός και γενναίος, που ήταν αρχηγός και όλοι τον φώναζαν Τίγρη. Του άρεσε που θα μπορούσε να ανήκει σε μια ομάδα και θα ήταν προστατευόμενος κάποιου. *Πού ξέρεις; Μπορεί έτσι να γίνω λίγο ευτυχισμένος κι εγώ, σκέφτηκε.*

«Εντάξει, λοιπόν! Είμαστε σύμφωνοι... Τίγρη!» είπε το Παλιόπαιδο και χαμογέλασε. Ήταν όμορφο το χαμόγελό του... Έκανε τα μαύρα σαν κάρβουνο μάτια του να λάμπουν ακόμη πιο πολύ!

Έτσι έγινε, λοιπόν, και το Παλιόπαιδο μπήκε στην πιο τρομερή συμμορία της πόλης. Έτσι έγινε, λοιπόν, κι οι «Τίγρεις των Δρόμων» απέκτησαν ένα ακόμη καινούριο μέλος: το Παλιόπαιδο.

Στην αρχή δεν έκανε πολλά. Μόνο ακολουθούσε τον Τίγρη και τους άλλους. Τους παρακολουθούσε να πλησιάζουν ανθρώπους στα κρυφά· κι έπειτα να τρέχουν. Κι έτρεχε κι εκείνο πίσω τους. Μετά τους παρακολουθούσε να μοιράζονται λεφτά – τα λεφτά που είχαν κλέψει. Κάποιες φορές του έδιναν κι εκείνου μερικά κέρματα. Με τα κέρματα εκείνα αγόραζε ψωμί ή γάλα και το πήγαινε σπίτι του.